

SYVENDE BOG
ENSLEVS DØD

I

Paa Trappen i det Hus ved Skt. Annæ Plads, hvor Enslev boede, var der i denne Tid en støjende Færdsel af politiske Tillidsmænd, som Enslev havde kaldt til sig rundt om fra Landet. Den gnavne Portner, der tidligere havde haft en roligt levende, udenlandsk Diplomat boende i Beletagen, var rasende paa disse trampende Bønder og højtalende Provinsfolk, der førte Gadesnavset med sig ind paa Trappeløberne. Men ogsaa en lille pelsklædt Herre med Guldlorgnet og Silkehat havde han set sig gal paa. Det var Zaun, der paa alle Tider af Dagen styrtede ind og ud ad Porten med en Portefølje under Armen.

Blandt Enslevs politiske Venner bredte der sig en mere og mere mistrøstig Stemning. Overfor ham selv vovede ingen at lade den komme til orde; men i Krogene hviskedes der med Ængstelse om den voksende Bevægelse, som hans daglige Artikler i „Femte Juni“ skabte rundt om i Landet. Fra København mente man med nogenlunde Sikkerhed at kunne vente Tilslutning; men ude fra Provinskresene bragte hver Dag en ny Jobspost.

Enslev selv var nærved at være den eneste forhaabningsfulde. Han havde i sit lange politiske Krigerliv mere end een Gang besjret Folkestemningen i en tilsyneladende haabløs Situation, og han havde ikke mistet Tilliden til sit Ords Magt. Han havde tværtimod ikke i mange Aar følt sig saa oplagt. Raseriet i den Modstand, han vakte, var ham et Vidnesbyrd om, at hans Hug endnu skar gennem Dødkødet, og han nød igen at høre Luften omkring ham fyldes med Krigens Larm. Den bortjog desuden saa belejligt alle Grævens Spøgelser.

I Virkeligheden havde han aldrig følt sig friere og lykkeligere